

1. KAPITOLA

Ranní vítr se proháněl v korunách zakrsklých buků a vyháněl mlhu. Země, porostlá sytější zelenou ostřicí, byla těžká vláhou a mezi nízkými keři hnědobíle pachla tůně, z jejíž hladiny unikaly bubliny.

„Vratislave,“ sykl tiše chlapec v plátěné košili, stojící za keřem bílého hlohu, „podívej. Tamhle jsou!“

„Schovej se, Oto,“ mírnil jeho vzrušení mladík, ukrytý asi o deset metrů dále. „Poslechni, hned se schovej! Chceš, aby utekly? Víš, jak jsou prasnice chytré!“

Chlapec, jehož hlavu zdobily dlouhé plavé kadeře, se snaživě s dětským úlekem ukryl za keř. Modré oči však prozrazovaly loveckou vášně. I když mu ještě nebylo ani dvanáct let, byl vysoký a urostlý. V ruce svíral kopí s dlouhým ostřím. Štíhlé boky měl stažené stříbrným opaskem, k němuž měl přivěšený nádherně cizelovaný tesák. Honosnou marnivost jeho vzhledu podtrhoval pozlacený nákrčník s křížkem.

„Oto, jenom žádnou ukvapenost!“ nabádal chlapce Vratislav. „Divoké prase není sysel nebo veverka! Neznám statečnější zvíře. Podívej, jsou nějaká neklidná. Ale vítr jde proti nám, neměla by nás zvětvřit.“

„Že mi necháš první ránu?“ špitl po chvíli Ota.

Vratislav, který malou výpravu vedl, byl na rozdíl od Oty oblečený prostě. Svalnaté nohy v kožených nohavicích, přes širokou plec bělostná halena, u krku volně stažená konopnou tkanicí. Boky obepínal kožený opasek s tesákem, jehož stříbrem cizelovaná rukojeť byla jedinou honosnou součástí, která napovídala, že ani on není z prostého rodu.

Vratislav byl menší, ale robustní. Na rozdíl od jemných rysů chlapce měl snědý, ostře řezaný obličej. Měl rovněž světlé vlasy, nikoli však nakadeřené, ale vzpurně trčící kolem hlavy jako ostny. Přesto bylo na první pohled zřejmé, že oba lovci jsou bratři. Vedle jemného Oty, připomínajícího štíhlou srnku, vypadal Vratislav jako sukovitý dub, s kořeny pevně zapuštěnými do země.

Nalevo se ozvalo zapraskání. Vratislav se vztekle obrátil a sykl na Otu: „Lovčí je nemehlo! Prodírá se jako medvěd. Takhle prasnice jenom vyplaší, místo aby je nadehnal. Jestli nám utečou, napráskám mu!“

Bachyně se třemi selaty, pijící z tůňky asi dvacet metrů od lovců, začala jevit známky neklidu. Pak se ozvalo hlasité praskání. Nepozorný lovčí šlápl na suchou větev. Divočáci sebou trhli, bachyně nespokojeně zachrochtala a zavěťřila. Pak se otočila a začala utíkat. Zrzavý lovčí vyrazil z lesa s dřevěným kyjem v ruce za nimi. Hnal se k tůni, co mu nohy stačily. Věděl, že taková chyba se neodpouští.

Vratislav se přestal skrývat a narovnal si ztuhlá záda. „Už nemusíš šeptat,“ dodal s přemáhaným vztekem k Otovi. „Ten pitomec všechno zkazil. Drslav není nadháněč, ale zaháněč!“

Chvilí se zdálo, že lovčí Drslav bude mít štěstí. Selata byla ještě mladá a nezkušená. Jedno, místo aby utíkalo za bachyní, začalo poděšeně kníkat a točit se v kruhu. Nakonec si popletlo směr a zamířilo ke skupině bílých hlohů, u nichž stáli oba bratři.

Bachyně se zastavila, ohlédla se a ostře kníkla, aby se varovala. Když zjistila, že je to marné, otočila se, bojovně sklonila hlavu a vyrazila.

„Prasnice nikdy neopustí svá selata, pokud jsou v nebezpečí. Na rozdíl od lidí,“ upozornil Vratislav. Otu však lovecká vášně nepustila. Se zaujetím sledoval, co se bude dít.

Lovčí Drslav si nebezpečí všiml pozdě. Pichlavé oči a rypák se dvěma ostrými kly zaregistroval, až když byla bachyně několik metrů od něho. Bezmyšlenkovitě zdvihl kyj, ale proti valící se hoře masa neměl šanci. Jeho jediným štěstím bylo, že poděšené sele se zastavilo a nešťastně začalo kníčet.

Bachyně se rozhodla bleskově. Lovčího, který jí stál v cestě, odhodila stranou. Aniž zpomalila, klusala ke svému mláděti. To zrzavému lovčímu zachránilo život. Obloukem přeletěl přes nízké křoví a spadl do tůně, z níž před chvílí divočáci pili.

Vratislav ho sledoval se zaujetím zkušeného lovce. Věděl, že hon skončil, protože bojovat s rozruženou bachyní bylo čiré šílenství. Předpokládal, že prasnice doběhne k seleti, rypákem do něho několikrát štouchne, aby ho obrátila správným směrem, a pak s ním uteče do lesa.

Když však Vratislav odtrhl pobavený pohled od zrzavého lovčího, který se mrskal v bahnitě tůni, zbledl. Uviděl Otu utíkat s napřaženým kopím proti zdívocelé prasnici.

„Vrať se,“ křičel vyděšeně. Ale ještě než dořekl, sevřel v ruce kopí a vyrazil za bratrem. Věděl, že varování je zbytečné. Ota zatím doběhl k seleti a probodl ho. Z tělíčka, škubajícího se v bolestivých křečích, vytrhl zkrvavělý hrot a pevně se postavil, aby se střetl s bachyní. Byl